

да ма накаже дѣто съмъ открилъ тайната на царицата си.

— Имашъ право, отговори Маргарита; баща ти и ты познавате тѣзи тайна, сега ще съмъ трима, които ще я знаймы и никой другъй.»

И като си издигнѣ ржката, тя приложи:

« Заклевамъ са, че нито царьтъ, мойтъ еупругъ, нито никой отъ министрытъ му ще я научиѣтъ нѣкогы!»

Тогази съ чувство много трудно да са опредѣли, и да са обьесни за една царица, освѣнь ако припознаймы че и царицытъ сж жены рече тя за смѣно:

« И сега, като та увѣрихъ, като станѣхъ и азъ ступанка, какъто и ты, на тайната, кажими я . . . »

Тя са подвууми еще; но най-подиръ, като са насърчи, повтори свѣнливо:

« Кажи ми . . . ако могъ да ги познай и да ги видѣж. »

— В. Величество, госпоже! рече очуденъ Гезидъ.

— Да, отговори наивно царицата, умирамъ отъ желаніе да видѣж съкровищата ви.

— Елате, елате! ако В. Величество въсприема да повѣри себеси на Гизидъ д'Алберика

— А! Гезидъ д'Алберикъ ли е името ти?

— Да, госпоже!

— Не бѣ ли то име на единъ Авансеразъ?

— Да, госпоже, на оногози, който първый бѣ хвърленъ, по заповѣдь на Боабдила, въ двора на левоветъ, и на когото главата са потърколи първа при водомета на Алхамбра. Но нека са не бои, В. Величество, тукъ съмъ въ бащината ми кѣща, помежду слугытъ му, и въ подземліето дѣто ще та заведѣ нема никакъвъ страхъ.

— Но, пое царицата усмихнѣто, ако да имаше и манечко не много не врьдяше.

— Колкото и да съмъ усерденъ да изпълнѣж желаніята на В. Величество, туй не ще могъ да го сторѣж.

— Твърдѣ добръ! и като немашъ средства, сключо-